

Het landhuisje is keurig en zij vindt het nog mooier omdat gij het ontworpen hebt. Doch zoudt gij bouwen? Dit kost nl. veel duurder en zij hoopt ook dat er een bad in voorzien is, want dat zou zij op den buiten nog het ergste missen, maar men zou de badkamer gelijkvloers kunnen aanbrengen, dat beetje pompen is zoo erg niet. En zoudt gij naar het dorp terugkeeren? Dat schrikt haar af. Doch wat schrijft zij over al die kleine beuzelarijen. Zij vindt alles goed mijn liefste ventje. Ik wou dat ge nu kon zien hoe Luc hier links van mij staat en zijn kopje tusschen mijn arm doorwringt omdat hij mij ziet weenen. Toen ik schreef: ik vind alles goed, begon ik plots te weenen, het was sterker dan mezelf, (vergeef mij dit gekribbel) en nu is Luc ongerust: „Make, wat is er, make?” En nu zal ik hem straks zeggen, daarvoor heb ik den heelen avond voorbehouden, dat ge terug komt. Ik zal hem uw portret toonen, want dat heeft hij nooit gezien. Hij heeft wel eens gevraagd of hij ook geen papa had zooals de kleine van beneden en ik was zoo verrast en getroffen dat ik in een schrei schoot en niet tot bedaren kon komen. Ge hadt moeten zien, hoe hij zich aan mij vastklampte en snikkend beloofde het nooit meer te vragen. En nu zal ik hem zeggen dat zijn papa terugkomt. En nu eindig ik, ik kan niet meer, vergeef dit gekribbel. Daar waar ge schrijft en overal zal ik zijn

Uw vrouwke.

Henriken ziet zich al in een deugdzaam huwelijksbed in een knus landhuisje. En een jongskens om paardje te rijden. Soms vraagt hij zich af of hij seniel geworden is. Met Irreke's brief in handen wil hij voor zichzelf vluchten, maar waar naartoe? Alles schon mitgemacht. Hij neemt zich voor minstens nog een maand te wachten, nog eens ernstig te overwegen of hij niet elders in een vergeten hoek van Europa, met een mooi, eenvoudig, jonger meisje zijn „landelijke rust” en zijn „vreedzame liefde” kan genieten. Overal elders is het mooier en nergens, tenzij daar waar hij heen wil, zal men zich onverdraagzaam moeien met zijn denken en doen.

Den derden dag al is de laatste steigerung voor het gevaar verdwenen en keert het verlangen sterker terug. Hij laat zich uit de stad voeren. Hij gaat vóór een landelijke herberg zitten droomen. Er is niets waarvoor hij zich niet uitgegeven heeft. Hij heeft gebedeld, gearbeid, den grootgrondbezitter uitgehangen, als priester verkleed giften van kloosters, pastoors en kasteelheeren ingezameld, groothandel gedreven, platbrabantsch gesproken als zijnde het Perzisch van een der grootste tapijthandelaars, alle noembaar- en onnoembaarheden onder alle vermommingen over alle grenzen gesmokkeld. Zelfs zijne phantasie is schier uitgeput. Iets heeft hij nog niet gedaan: den verteederden huisvader uithangen. Aan het meisje met zwarte vlechten dat hem zijn drank brengt, toont hij nu zonder eenige inleiding foto's van vrouw en kind, die hij in zes maanden niet meer gezien heeft. „Och kind, op reis kan men zich toch niet blijven troosten, men verlangt naar rustige, eenvoudige liefde. En een kind, wat denkt ge dat een kind voor een man beteekent?”